

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ

Рев 41/06

01.03.2006. година

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Јованке Кажих, Браниславе Апостоловић, Миломира Николића и Мирјане Грубић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужене ВВ, чији је пуномоћник БВ, адвокат, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужилаца против пресуде Окружног суда у Суботици Гж. 809/04 од 22.7.2005.године, у седници одржаној 1.3.2006.године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Окружног суда у Суботици Гж. 809/04 од 22.7.2005.године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Бачкој Тополи П. 140/04-56 од 24.6.2004.године ставом 1 изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев да се утврди да је ништав споразум закључен између тужилаца са једне стране и тужене и њеног правног претходника ГГ о начину наслеђивања заоставштине иза покојних ПП. Ставом 2 пресуде одбијен је тужбени захтев да се утврди да су тужиоци у једнаким деловима законски наследници иза покојних ПП, а ставом 3 пресуде одбијен је тужбени захтев да се укине решење о наслеђивању Општинског суда у Бачкој Тополи бр. I О. 517/97 од 25.9.1997.године у делу у којем тужена и њен правни претходник ГГ наслеђују непокретну имовину и девизна новчана средства као у изреци првостепене пресуде. Ставом 4 пресуде обавезани су тужиоци да туженој накнаде трошкове поступка у износу од 74.700 динара са законском затезном каматом од 24.6.2004.године па до исплате.

Окружни суд у Суботици је пресудом Гж. 809/04 од 22.7.2005.године одбио жалбу тужилаца као неосновану и првостепену пресуду потврдио.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 386. ЗПП-а.

Ревизија је неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничност поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП-а на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Неоснован је разлог ревизије о учињеној битној повреди одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 14. ЗПП-а. Првостепеном и побијаном пресудом дати су разлози о одлучним чињеницама. Дати разлози нису противуречни са садржином доказа изведених у поступку.

Одлука о тужбеном захтеву заснована је на утврђеном чињеничном стању да је 22.7.1997. године наступила смрт свих чланова породице ДД, сада пок.ПП. Узрок смрти је тровање угљендиоксидом у подруму породичне зграде породице ДД под околностима које су утврђене у првостепеном поступку и о којима су дати разлози побијаном и првостепеном пресудом. Самом догађају силаска чланова породице ДД у подрум, ПП била је присутна и очевидац догађаја тужиља ББ, мајка ППЗ. Као непосредни очевидац истога дана упознала је о свим околностима догађаја и свог супруга тужиоца АА.

Од стране Окружног јавног тужиоца, истражног судије првостепеног суда, крим.техничара, инспектора ОУП-а ___ и екипе Завода за заштиту здравља из Суботице извршен је увиђај на лицу места истога дана 22.7.1997.године у подруму где су затечени лешеве, у лежећем положају отац, на њему син и изнад мајка. Дежурни лекар је констатовао смрт у хитној служби Дома здравља где су допремљени. Матичар СО ___ сачинио је изводе из МК умрлих за ПП, и као дан смрти је утврђен 22.7.1997.године без ближег означавања времена (час и минути) смрти. Смртвонице нису сачињене од стране матичара и нису наведени евентуални наследници оставилаца.

Тужиоци, родитељи ППЗ били су у пријатељским односима са туженом и њеном мајком, сада пок.ГГ, мајком пок.ПП1. Након трагичног догађаја тужилац АА је покренуо питање наслеђа, сматрајући да су наследници тужиоци, родитељи пок.ППЗ, тужена и њена мајка ГГ, сестра и мајка пок.ПП1. Као последица исказане жеље да споразумно распореде заоставштину, сачињен је предлог о постигнутом споразуму, и на основу тако постигнутог споразума заједнички пуномоћник тужилаца, тужене и њене мајке ГГ поднео је предлог за покретање оставинског поступка. Предлог је задржао договор о подели

заоставштине. У оставинском поступку странке су 25.9.1997.године дале наследничке изјаве да желе да наследе по споразуму што је унето у записник. Решењем о наслеђивању утврђено је да су пок. ПП ДД умрли 22.7.1997.године без завештања. За законске наследнике су оглашени ГГ, мајка пок.ПП1, тужена ЋЋ, сестра пок.ПП1 и тужиоци, родитељи пок.ПП3. Наследници су заоставштину наследили према њиховом споразуму.

Тужиоцу су, након сазнања да се на девизним рачунима у мађарским банкама не налазе девизна средства у очекиваном износу да би тужиоцима према споразуму припало 60.000 ДЕМ, а да преостали износ поделе са туженом и њеном мајком, поднели тужбу у овом поступку са предложеним тужбеним захтевом који је одбијен као неоснован.

По оцени Врховног суда из разлога датих од стране нижестепених судова споразум закључен између тужилаца са једне стране и тужене и њене мајке, сада пок.ГГ, с друге стране, није противан одредбама Закона о наслеђивању ("Службени гласник РС" број 46 од 4.11.1995.године). Наследник у парници може тражити остваривање својих права након правноснажности решења о наслеђивању када постоје услови за понављање поступка. Да би тужиоци основано могли да захтевају понављање поступка потребно је да без своје кривице нису могли да изнесу околности на основу којих би за странку могла бити донета повољнија одлука. Како су тужиоци имали сазнање о околностима под којима је наступила смрт породице ДД, као и о редоследу уласка и пада у подруму чланова породице ДД, а наведене околности нису изнели у оставинском поступку, то неосновано траже остваривање својих права у овом поступку.

Правилно су нижестепени судови закључили да је неоснован тужбени захтев да се утврди да је ништав споразум закључен између тужилаца, тужене и њене мајке ГГ, а у односу на истакнуту чињеницу у поступку, на коју се указује и ревизијом да тужена и њена мајка нису законски наследници због редоследа уласка у подрум ПП када је наступила смрт породице ДД. Тужиоцу су са туженом и њеном мајком, закључили споразум у оставинском поступку као законским наследницима пок.ПП2, чији законски наследници су тужиоци, тужена и њена мајка, сада покојна ГГ. Како изводима из матичне књиге умрлих за породицу ДД није означено време смрти (час и минути) а као дан смрти утврђен је 22.7.1997.године за све преминуле, то је под наведеним околностима основ закљученог споразума допуштен. Тужиоци, као наследници своје кћерке а због околности под којима је дошло до смрти свих чланова породице ДД могли су да закључе споразум са туженом и њеном мајком, због чега је неосновано истицање тужилаца да је уговор ништав због непостојања или недопуштеног основа у смислу одредбе члана 51. и 52. Закона о облигационим односима.

Неосновано тужиоци у ревизији истичу да је закључени споразум противан одредби члана 8. Закона о наслеђивању. Оставински поступак није вођен иза кћерке тужилаца, сада пок.Љиљане, већ иза породице ДД а тужена и њена мајка су наследници ПП1 и његовог сина ПП2, унука тужилаца и сада пок. ГГ. Околност на којој су тужиоци засновали тужбени захтев, а на коју указују и у ревизији, да је њихова кћерка последња ушла у подрум није одлучујућа како су то правилно ценили и нижестепени судови. Самом чињеницом последњег уласка у подрум не доказује се и време смрти породице ДД. Ово стога што је дежурни лекар констатовао смрт у хитној служби без означања времена смрти (час и минути) и поред познатих околности како су чланови породице затечени и којим редоследом су ушли у подрум. Међутим, и да је кћерка тужилаца због околности да је последња ушла у подрум надживела супруга и сина закључени споразум између странака, а због датих разлога није противан принудним прописима, јавном поретку или добрим обичајем када би био ништав у смислу члана 103. Закона о облигационим односима. Због сазнања тужилаца о свим околностима пре закљученог споразума у оставинском поступку, а на којима заснивају тужбени захтев у овом поступку, по оцени Врховног суда тужбени захтев је неоснован и у смислу одредбе члана 104. став 4. Закона о облигационим односима.

Из изложеног неоснован је разлог ревизије да је о тужбеном захтеву одлучено погрешном применом материјалног права.

Одлука о ревизији донета је на основу одредбе члана 393. ЗПП-а.

На основу члана 491. став 4. прелазне и завршне одредбе Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" број 125 од 22.11.2004.године,) о ревизији одлучено по правилима парничног поступка која су важила до дана ступања на снагу овог закона.

Председник већа

судија,

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дц